

25. Mar. 1844

FAKTA

Dato:
25. Mar. 1844

Sidetæl:
Dagbog B, side 79

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS14024

Trykt udgave:
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 209

TRANSSKRIFTION

25 Martz

Igaar Aftes (Søndag) døde Thorvaldsen ganske pludseligt i Theatret. – – Hans Død var let og næsten øieblikkelig – i et Nu udblæste Gud det Lys, der saa længe har skinnet klart over det Meste af Verden. Var den Tanke hos ham formastelig: at han vilde ende [overstreget: sit] sin Virksomhed med en Victoria? Han bortkaldtes inden hans Hæder fordunkledes, hvor lykkeligt! En Kunstners Liv var skjønnest, naar han altid døde i sin Kraft. Det har tit forekommet mig beklageligt, at Kunstnere længe overlever deres Kulminationspunct – idet mindste burde de sysselsætte dem paa anden Maade. Jeg synes, jeg kunde tænke mig, at de meddeelte Andre deres Erfaringer og Anskuelser ved Skrifter, eller, uddannede deres Sands for Kunstværker i den Grad, at de blev, hvad Kunstnere næsten aldrig blive, Kritikere – kun maatte de ikke male eller modellere. – Saa døde han dog blandt sine Landsmænd! Nu skal han staae om muligt endnu høiere for os i Mindet, naar Tiden borttager alt det svage, menneskelige, der klæber selv ved den største Mand. Han var en ægte Kunstner, beskeden og mild – han kunde salig dø, thi hans Liv havde baaret Frugter. – En anden Kunstner, langt svagere, men ogsaa med et elskeligt Gemyt, fulgte jeg til Jorden i Thorsdags, det var Adam Müller. – Det er syndigt, jeg veed det, men den, der gaa bort, synes jeg, nyder den høieste Lykke. Timen kommer engang! Gud! er jeg da beredt!

25 Marts

Jeg gav Aften (Lørdag) Sid. Thorwaldsen ganske pludseligt
i Theatret. — — Hans Død var let og næsten öo-
delikkelig — i et Næi indbleste Gud det Lys, der saa længe
har skinnet klart over det Mest af Verden. Var den
Tanke hos ham formastelig: at han vilde endo sig sin
Nærsonskhed med en Victoria? Han bortkaldtes inden
hans bløder forsinkedes, hvor lykkeligt! En Kunstners
Liv var skjønnet, naar han altid sidde i sin Kraft.
Det har det forkommen mig beklageligt, at Kunstneren
længe overlevede deres Kulminationspunkt — i det mindste
fandt de sysselsætte dem paa anden Maade. Jy synes,
jy kunde tænke mig, at de meddelte Andre deres Er-
faringer og Anstuelser ved Skrifter, eller, indaandede
deres Længsel for Kunstværker i den Grad, at de blev,
hvad Kunstnere næsten aldrig blive, Kritikere — kun
maatte de ikke male eller modellere. — Læs deds
han dog blandt sine Landsmænd! Nu skal han
staa om nærligt endom hoiere for os i Mindebet,
naar Tiden hertager alt det svage, menneskelige,
der klæber selv ved den største Mand. Han var
en ægte Kunstner, beskeden og mild — han kind. aelig dæ
hvi hans Liv havde haaret Frujter. — En anden Kunst
ner, laant svage, men ogsaa med et elskeligt Jernigt,
fulgte jy til Jorden i Thorsdags, det var Adam Müller.
— Det er syndigt, jy ved det, men dæ, der gav hert, synes
jy, nøjden den bedste Lykke. Timen kommer engang! Gud! er
jy det her det!